

●● اخوان: آقای خلیلی منظورشان این بود که شما چه جنبه های تبلیغاتی، چه اطلاعاتی دادید به رسانه ها، که بدانند حقانیت شما چیست؟ شما هیچ کاری نکردید.

▲ امیراحمدی: همان طور که آقای دکتر قهاری هم گفتند، ما متأسفانه در روابط عمومی بسیار ضعیف هستیم. من اعتقاد دارم جلساتی مانند امشب، انصافاً بسیار به ما کمک می کند. متشکرم از شما آقای اخوان و آقای خلیلی. این یک platform ی است که ما می خواهیم حرف بزنیم. هر موقع از من خواسته شد، من حرف زدم.

بقیه در صفحه ی ۴

به دنبال اعتراضات پرحاشیه ای که گروه کثیری از ایرانیان برون مرزی نسبت به تشکیل کنفرانس «شورای امریکایی-ایرانی» (۳ اگست ۲۰۰۲) بروز دادند، آقای هوشنگ امیراحمدی، رئیس ایرانی این شورا، و آقای اکبر قهاری، خزانه دار آن، در یک جلسه ی مطبوعاتی شرکت کردند و به پرسش های آقای بیژن خلیلی (از هفته نامه ی ایران شهر)، و آقای سهراب اخوان (از رادیو ایران ۶۷۰ ای.ام) پاسخ دادند. ایران شهر، که در شماره های گذشته، خوانندگان خود را در جریان کیفیت ها و انگیزه های کنفرانس AIC قرار داده بود، چاپ شرح کامل این گفت و گو را نیز ضروری می داند. اما از آن جا که طول این گفت و گو با گنجایش ایران شهر همایند نیست، و از آن جا که این گفت و گو، از نظر مسائل جاری در ایران حائز اهمیت است، به ناگزیر، از ایران شهر شماره ی ۱۹۰ به چاپ متن این گفت و گو، به صورت بخش های مسلسل اقدام کرده ایم.

ایران شهر

194, Friday, September 13, 2002

گفتگو با هوشنگ امیراحمدی...

بقیه از صفحه ی ۱

●● اخوان: تمام رسانه ها، چه موافق، چه مخالف، نظرات شما را پخش می کنند. شما باید بخواهید، باید به اطلاع آنان برسانید.

■ خلیلی: پنجشنبه صبح که من خبردار شدم (فکر می کنم پنجشنبه صبح یا جمعه صبح بود) که برنامه ی «بورلی هیلتون» کنسل شده، زنگ زدم ببینم که جلسه کجا برگزار می شود. منشی دفتر شما به من گفت: من نمی دانم. دوباره زنگ بزن. دوباره زنگ زدم، گفت نمی دانم، شماره تلفنت را بگذار، من زنگ می زنم. روز شنبه بعد از ظهر من زنگ زدم به هتل «بورلی» که بدانم برای این برنامه چه اتفاقی افتاده. بخش «پذیرش» هتل گفت: به «فرمانت» منتقل شده است. به «فرمانت» زنگ زدم، اظهار بی اطلاعی کردند که اصلاً چنین جلسه ای وجود دارد. دفعه ی دوم زنگ زدم، خواستم با booked manager صحبت کنم که نبود. پیغام گذاشتم. به پیغام من جواب داد، و اظهار بی اطلاعی کرد. بار سوم زنگ زدم، همان سکرتری که جواب داد «در هتل»، باز هم اظهار بی اطلاعی کرد، ولی گفت: «این جا یک میتینگ هست که ما اجازه نداریم راجع به آن صحبت کنیم. سکیوریتی به ما اجازه نداده که در مورد آن صحبت کنیم». گفتم مگر ممکن است یک جلسه ای آن جا... گفت: «شما باید خودتان بیایید و ببینید».

▲ امیراحمدی: خیلی ساده. پس از این که «بورلی» جلسه را لغو کرد، پلیس و FBI وارد قضیه شد، چون در این برنامه ما یک سناتور و یک congressman داشتیم و پلیس و FBI نگران جان این ها شدند و تمام اقدامات امنیتی را ایجاد کردند. ما به هتل نگفتم که به هیچ کس نگو، ما به هیچ وجه به «فرمانت» هیچ advice رسمی ندادیم. برعکس آن ها advice به ما دادند. با توجه به وضعیتی که وجود داشت حتی نگران سناتور بودند. ما قبل از آن که به سناتور «توری سلی» بگوییم که آقا داستان این طوری است، او خبر داشت و گفت: «نگران نباشید ما همه چیز را می دانیم، جان ما حفظ است و تمام اقدامات امنیتی انجام شده است». می خواهم بگویم به طور کلی قضیه از کنترل ما درآمد. خود من وقتی که رفتم آن جا، اتاق آقای قهاری را نمی توانستم پیدا کنم، می گفتم: «آقا من رئیس شورا هستم». آن ها می گفتند: «ما نمی دانیم شما کی هستید». دیروز ۲۴ تا پلیس فقط از شهر آن جا آمده بودند. ۷-۶ تا توی سالن بودند حالا چه تعداد هم لباس شخصی، دیگر نمی دانم. متأسفانه «هیلتون» یک وضعیتی بوجود آورد... من اعتقاد دارم «هیلتون» overreact کرد و دلیلی که اصرار داشتم این جلسه برگزار شود...

به ما گفتند ممکن است یکی دو نفر تخم مرغ بیندازند. حتی یک نفر با تخم مرغ، یکی از کارمندان ما را زد. آمد توی سالن هتل و محکم با دوربینش زد توی کله همکار ما. ولی ما هیچ گونه شکایتی از او نداریم. ما نمی خواهیم در این community دعوا راه بیندازیم. ما این جا مهمان هستیم و می خواهیم دوستانه برگردیم. هتل با توجه به اطلاعاتی که داشت... ما قراره هیلتون را ببریم دادگاه. بنده هیچ وقت اعتقاد نداشتم و هنوز هم ندارم که این جلسه این جور برگزار شود. متأسفانه یک عده تلفن زدند به هتل و تهدید کردند، گفتند «منتظر یک فاجعه باش». من حتا اسم دو سه نفرشان را می دانم، تصادفاً یکی از این ها، یکی از رهبران این شهر است. مدیر هتل با من صحبت کرد و گفت: تومی گویی این آدم یکی از رهبرهای این شهر است. گفتم: حتماً اشتباه شده. من یادمه روز پنجشنبه congressman در نیوجرسی به من زنگ زد و گفت که دو تا از رهبرای مطبوعات این شهر این جا بودند.

■ قهاری: می توانی اسمشان را بگویی.

▲ امیراحمدی: نه. نمی خواهم شخصی باشد.

■ قهاری: بگو...

▲ امیراحمدی: آقای ضیا آتابای و آقای مروتی. بله [congressman] گفت آن ها آمدند و تمام زورشان را زدند تا من این جلسه را کنسل کنم و بروم. اما موفق نشده بودند آقای Berman را متقاعد کنند. نماینده به آن ها گفته: شما چرا نمی آید؟ گفته اند: «چون ما دعوت نداریم». نماینده گفت که آن ها دعوت ندارند. من هم بلافاصله گفتم که آن ها دعوت شده اند. ما آن ها را دعوت می کنیم. من شرطم این است که خود آقای آتابای و آقای مروتی تشریف بیاورند و افرادشان را هم بیاورند، تا ما صحبتی در آن سطح با آن ها داشته باشیم. بعداً آقای مروتی نیامد. نمی دانم، ایشان نبود، ولی افرادی آمده بودند. آقای آتابای آمد. ما خیلی خوشحال شدیم که ایشان آمد. من اعتقاد دارم که هر دو با خاطره ی خوش از هم جدا شدیم. امیدوارم که همیشه بتوانیم این طور باشیم. این اولین بار بود که چنین اتفاقی برای ما می افتاد. اولین بار بود که ما هتل عوض کردیم. متأسفانه در وضعیتی قرار گرفتیم که... نباید یک سری مسائلی پیش می آمد که در... این مسئله، نه تنها با فرهنگ ما بلکه با سیاست شورا هم جور در نمی آید. اوایل یادم است که وقتی کنفرانس تشکیل می دادیم از سازمان مجاهدین به ما زنگ می زدند که آقا مثلاً این جور می کنیم (تهدید می کردند) ولی هیچ وقت نیامدند و این فقط در حد حرف بود.

●● اخوان: من معتقدم که بیژن خلیلی هم مثل من فکر می کند: تنها مشکلی که باعث شد این اتفاق بیافتد، این بوده که شما اطلاع کافی راجع به فعالیت های آنان و کاری که می خواهید عرضه کنید، از طریق رسانه ها به جامعه ی ایرانی نداده بودید؟

▲ امیراحمدی: من کاملاً این را قبول دارم. ما روابط عمومی خوبی نداشتم. من معتقدم من شخصاً مسؤلیت این نقص را قبول می کنم. من به

عنوان رئیس شورا باید دقیق تر... در آینده باید به این مسئله بیشتر توجه داشته باشم. در همین چارچوب هم، فکر می کنم امروز روز بسیار خوبی بود. من به طور کامل آماده هستم با هر کدام از دوستان راجع به هر موردی حتا زندگی شخصی ام گفت و گو کنم.

■ قهاری: من خبر خوشی دارم مخصوصاً برای آن ها که طرفدار حقوق بشر هستند. ما برای روابط عمومی خود اخیراً یک خانم دکتر آمریکایی که دکترای زبان فارسی دارد خانم «آلیس هانس برگر» استخدام کرده ایم. ایشان ۱۳ سال با سازمان عفو بین الملل کار کرده و بسیار به مسائل حقوق بشر وارد است. انشالله از این به بعد هم روابط حسنه با رسانه ها داشته باشیم و هم در مسائل حقوق بشر فعالیت مثبت داشته باشیم.

● خلیلی: خارج از این چارچوب، یک سؤال دیگر بکنم از دکتر امیراحمدی با توجه به سوابقشان، سؤال این است که ما چطوری می توانستیم، ما ایرانی هایی که خارج از ایران هستیم، می دانید که امسال جمهوری اسلامی در بخش کمیسیون حقوق بشر محکوم نشد، چطوری می توانستیم کاری بکنیم تا قبل از این که رأی گیری بشود، روی آن تأثیر بگذاریم؟ آیا می توانستیم کاری بکنیم؟ لابی که نه، ولی آیا می توانستیم روی کشورهایی که رأی دادند جمهوری اسلامی ضد حقوق بشر نیست، تأثیر گذار باشیم؟

▲ امیراحمدی: صد در صد. درست است که سازمان ملل، سازمان دولت هاست. ولی یکی از زیبایی های آن این است که مردمی هم هست. یعنی در سازمان ملل N.G.O ها هم می توانند عضویت داشته باشند. من یکی از آرزوهایم این است که شورا عضو سازمان ملل بشود. اگر بتوانیم این کار را بکنیم، می توانیم دو نوع مکانیسم داشته باشیم، یعنی: اول: سازمانی داشته باشیم که به اصطلاح از طرف سازمان ملل به رسمیت شناخته شود. می توانیم در جلساتی که در آن است، بنشینیم، حرف بزنیم، نظر بدهیم، و تأثیر گذار روی تصمیم گیری ها باشیم. دوم: به طور جمعی و در سطح خیلی وسیعی سازمان پیدا کنیم. ما در چارچوب مکانیسم های demonstration و e-mail می توانستیم تأثیر بگذاریم. ببینید یک عده آدم در سازمان ملل نشستند، که می توانند تأثیر پذیر باشند. آن ها هم مثل ما آدم هستند، گوش می دهند و نظر می بینند. می روند ایران را می بینند و می آیند، به ما گوش می دهند، فقط با تبلیغات نمی شود؛ یعنی اگر سازمان ملل دارد لایحه ای علیه حقوق بشر تصویب می کند، شما باید مدارک مشخص بگذارید و جریان را طوری پیش بگیرید که آن کسی که آن جا نشسته، قانع شود.

● خلیلی: برای اکتبر سال آینده چه کار می خواهید بکنید؟ یعنی برای همین برنامه؟ فکر می کنم در اکتبر انجام می شود، یا نمی دانم شاید زمانش را اشتباه می کنم... آیا برنامه ای خواهید داشت؟ همین چیزی که الان فکر کردیم؟ آیا شورا و خود دکتر امیراحمدی می شود به عنوان یک پروژه در نظر بگیرد که این را انجام دهد؟ حالا می گویند لابی نباید بکنیم، بسیار خوب، اما می شود امیراحمدی تأثیر بگذارد روی رأی دولت ها، که اگر حقوق بشر در جمهوری اسلامی زیر پا گذاشته می شود، این کار را انجام بدهد؟

▲ امیراحمدی: البته تصمیمات شورا را من نمی گیرم، بلکه ما یک هیأت مدیره داریم که ما به آن ارجاع می کنیم که به صورت رأی گیری اکثریت و اقلیت است، که معمولاً اولویت با اکثریت است ولی حتماً قول می دهم که این را مطرح کنم.

● خلیلی: قول می دهید که خبر و چگونگی آن را به رسانه ها بدهید؟

امیراحمدی: حتماً قول می دهم که اخبار مربوط به کنفرانس را به اطلاع برسانم، چون تضادی بین آن با فلسفه ی شورا نمی بینم.

●● اخوان: خیلی متشکرم آقای امیراحمدی، آقای خلیلی و آقای قهاری.

(پایان مصاحبه ی مطبوعاتی)